

A romantic scene at dusk. In the foreground, a man and a woman are silhouetted against a twilight sky, embracing and looking at each other. In the background, a small child is silhouetted standing near a doorway. The sky is a mix of deep blue and purple, with some clouds. The overall mood is intimate and tender.

Žít s tebou

ANTONIE NOVÁKOVÁ

Žít s tebou

Antonie Nováková, 2023

Brno, 2023
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2023

Vydalo v roce 2023 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 4. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka – návrh a zpracování © Solis

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-42-7 (ePub)
ISBN 978-80-88652-43-4 (Mobi)
ISBN 978-80-88652-44-1 (PDF)

Všem, kteří chtějí žít.

© Antonie Nováková

Anotace

Každý z nás prožívá okamžiky, které dokáží rozesmát, potěšit, ale i rozplakat nebo emočně zničit. Všechny nějakým způsobem ovlivní naši budoucnost. Jak se s takovými prožitky vypořádají dva mladí lidé z Bostonu? Šrámy na duši i srdci se jim nikdy úplně nezhojí.

Aiden miluje hokej, studuje poslední ročník vysoké školy a za své kamarády by položil život. Jenže pečlivě schovaní kostlivci si umí načasovat svůj příchod.

Tanečnice Mia nechala minulost daleko za sebou a vychází vstříc lepším zítřkům. Uteče vzpomínkám, nebo ji doženou a na věky ovládnou?

Playlist

Two feet – Think I'm crazy

Nikki Vianna – Mambo

Nico Santos – Play with fire

Prettymuch – Eyes off you

Maroon 5 – One more night

DAX – My heart hurts

SHAUN feat. Conor Maynard – Way Back Home

FILV – Balanciaga

Post Malone – Last night

Mabel – Mad love

Prolog

Mia

Patnáct let

„Můžu tě pustit?“ křičí na mě Robin, drží sedátko mého kola a běží za mnou. Směje se tak, že má problém mě udržet a já několikrát zavrávám z jedné strany na druhou. Ruce se mi třesou, jak se snažím získat alespoň částečný balanc.

„V žádném případě!“ zavrtím rázně hlavou. „Ani nad tím nepřemýšlej!“

„Mio, je ti patnáct!“ zakřičí znovu a mé kolo pustí. Ve chvíli, kdy si uvědomím, co se děje, začnu říditky škubat ze strany na stranu, až nakonec ztratím rovnováhu úplně. Spadnu z kola a odkutálím se o kus dál, přitom si sedru obě kolena do krve. Do očí se mi automaticky nahrnou slzy.

V tu ránu se nade mnou sklání Robin a zkoumá mé šrámy.

„Že mi je patnáct, neznamená, že umím jezdit na kole!“ procedím skrz zuby a otírám si ránu na noze.

„Promiň,“ omlouvá se. „Já myslel, že už to zvládneš. Už jsi jela vážně dobře,“ zamrká na mě a v koutcích úst mu začne škubat.

Povzdechnu si. Dnes je to už po páté, co se učím, mám pocit, že se to nikdy nenaučím. Táta od nás odešel, když jsem oslavila šesté narozeniny a neměla jsem příležitost požádat mámu, aby mě na kole naučila jezdit. Věčně byla v práci, abychom se měly dobře. Aby sama sobě dokázala, že chlapa k životu nepotřebuje. Že nás dokáže zabezpečit sama.

Robin je můj kamarád z domu přes ulici. Od malička spolu trávíme veškerý čas. Sousedé se nám dokonce smějí, že beztak skončíme spolu, vezmeme se a budeme mít kupu dětí. My se té představě vždy jen zasmějeme a dál už je neposloucháme. Přátelství je pro nás víc.

„Víš co?“ Vstanu a opráším si zadek. „Myslím, že nepotřebuju umět jezdit na kole,“ prohlásím rozhodně. „Není důvod.“

Robin na mě upře své světle zelené oči a zakroučí hlavou. „Jednou se to naučíš. Vsadím se, že budeš jezdit lépe než já.“

Aiden

Před rokem

„Lidi, tohle je Quinn.“ Ukáže Candy rukou na malou, drobnou dívku s blondatými kudrnatými vlasy, které jí rámuji obličej. Je zcela obyčejná, ale přesně tak se mi líbí. Pro mě je krásná. Usměju se na ni, ona můj úsměv okamžitě opětuje a posadí se vedle mě do trávy.

„Ahoj.“ Natočí hlavu ke mně, kudrny jí divoce poskakují kolem obličeje. Okamžitě si představím, jak dlouho každé ráno musí strávit před zrcadlem, aby vypadala takhle. Nebo jí stačí pár kapek vody a vlasy se jí takhle zkroutí samy od sebe?

„Ahoj.“ Natáhnu k ní ruku. „Já jsem Aiden.“

„Quinn.“ Stiskne mi dlaň a palcem mi přejede po zápěstí. Jde o důvěrné a intimní gesto na to, že se známe sotva pár vteřin.

Ale na nic si nestěžuju. Tato dívka na mě působí otevřeně a sebevědomě, v její přítomnosti se cítím dobře. Možná že ona bude tím vítaným rozptýlením od školních povinností a zkoušek.

O hodinu později

„Quinn,“ vydechnu jí do úst. V jejích polibcích cítím mátu, kolem mě se omotá sladká jahodová vůně. Začne mi rozepínat jeden knoflíček po druhém. „Kdykoliv se můžou vrátit.“

Zůstali jsme spolu sedět venku u táboráku, který ozařuje naše obličeje a hřeje naše těla. I když těžko říct, jestli mě zahřívá žár plamenů, anebo Quinniny ruce na mé hrudi.

„Nevrátí se,“ usměje se a znovu mě měkce políbí. „Candy říkala, že už zůstanou vevnitř.“

„Jsi mazaná,“ zasměju se a jedním pohybem ji povalím na záda do trávy a skloním se nad ní. Už tehdy jsem si během chvíle začal malovat naši společnou budoucnost. Jasně, pár holek jsem už měl, ale k žádné mě to netáhlo tak nevysvětlitelným způsobem jako právě k této drobné blondýnce.

Současnost

„Co si dáš?“ zeptá se mě Candy, která drží za ruku Luka a druhou bubnuje o provizorní pultík baru, čímž mě vrátí zpět do reality. Vytrhne mne ze vzpomínek

a chmurných myšlenek. Jsme na jedné z těch legendárních party v domě bratrstva, kterou pořádá Luke. Jedna dnes, další zítra.

„Asi mojito,“ povzdechnu si. Stále se nějak vnitřně nemůžu smířit s tím, že za pár dní opět začíná škola. Léto hrozně rychle uteklo. Nepřeji si nic jiného, než aby mohlo ještě nějakou dobu pokračovat. Ty dva měsíce, kdy jsem se cítil svobodně, mě opět nabily tolik potřebnou energii. Mohl jsem si vyčistit hlavu a přestat se stále zabývat minulostí. S návratem školy se ale vzpomínky opět noří na povrch a já začnu mít strach. Co když na ni někde natrefím? Co když se tak stane v tu nejméně vhodnou chvíli? Co když už mě bude navždy pronásledovat? Víím, že je to zcela nemožné. Víím, že je pod dohledem stovky kilometrů daleko. Ale přesto se nemůžu zbavit mrazivého pocitu v zádech. Jako by stála pořád za mnou a dýchala mi na krk.

„Halo! Země volá Aidena.“ Zamává mi Candy rukou před obličejem. „Kde se touláš?“ Na čele jí vyskočí drobné vrásky, sice jen na malou chvíli, ale i tak je stačím postřehnout.

„Beztak přemýšlí nad tím, jak sbalí nějakou prvačku,“ uchechtne se Luke a napije se ze svého drinku.

Candy se na něj výhružně podívá, jako by mu chtěla naznačit, že holky jsou tabu téma. Protože ještě včera by o tom nikdo z mých přátel nesměl mluvit, ale dnes? Jsem odhodlaný jít dál. Jsem rozhodnutý vše risknout a zkusit znovu. Jít do toho po hlavě. I kdyby mě to mělo stát všechno, co mám, včetně mého rozdrásaného srdce. Už mě nebaví být na všechno sám.

A tak místo obvyklého vypaření se, odpovím: „Nevadilo by mi ani, kdyby šlo o třetáčku.“ Vyplážnu na oba jazyk a napiju se čerstvě připraveného mojita. Oba dva na mě chvíli zírají s otevřenou pusou, ale pak se Luke spokojeně usměje. Zřejmě jim moje staré já chybělo, stejně jako mně.

„Vidíš,“ šťouchne do Candy, „já ti říkal, že to v něm pořád je.“

„Pff,“ odfrknu si. „Raději mi oba řekněte co s budoucností. Nezapomněli jste doufám, že letos končíme školu?“

„Jistě že ne.“ Popadne Candy svůj drink a všichni tři se vydáme do obývacího pokoje spolkového domu. „Já hledám práci, abych si alespoň něco před koncem studia vydělala.“

„Viděl jsi, jak rychle a dobře nám Candy namíchala ty mojita? Tím by ses měla živit, zlato,“ řekne Luke a políbí Candy do vlasů.

Ušklibnu se. Nejen že byly holky celé léto tabu téma, taky si tihle dva zvykli nedávat najevo svou náklonnost přede mnou. Vóila, konec léta a všechny naše dohody jdou stranou.

No co.

„Jistě, studuju celé tři roky jen proto, abych pak dělala pingla.“ Praští jej Candy laškovně do paže. „Chceme spolu bydlet, zlato, ne šetřit dalších deset let!“ Lukova odpověď mě mine, protože naproti v obýváku zahlédnu někoho hodně podobného Quinn. Na celém těle mi vyskočí husí kůže a na dlaních mi vyraší pot. Celá místnost se se mnou zatočí a udělá se mi špatně.

Párkrát zamrkám a potřesu hlavou. Dívka, již jsem si spletl, se otočí. Do Quinn má velmi daleko. Hlasitě si vydechnu a zbytek mojita vypiju několika loky. Bude to dlouhý rok.

Mia

„Zatracená chemie!“ zamumlám si pro sebe s hlavou v dlaních. Sedím ve školní knihovně v sobotu ráno mezi všemi těmi knihami a snažím se do hlavy dostat něco málo před tím, než začne semestr. Jako volitelný seminář jsem si dala Základy chemie, vůbec netuším proč. Mám ráda výzvy a nové věci, ale tohle zřejmě nebude mou silnou stránkou. Co jsem si jen myslela? Zasekla jsem se u základního názvosloví, vůbec netuším, jak dál. Chtěla jsem v učivu získat náskok stejně jako minulé dva roky, tohle ale bude oříšek.

„Zkus Attkinsona.“ Přistane přede mnou na stole obrovská tlustá bichle. „Je nejlepší.“

Zvednu hlavu a přede mnou se o police s knihami opírá kluk s hnědými rozčuchanými vlasy, jasně zelenýma očima, hlubokýma jako studánky. Zatracené zelené oči, copak se jich nikdy nezbavím? A krásný křivý úsměv. Takový, který vás okamžitě nakazí, a vy se musíte usmívat taky, třebaže zrovna nemáte důvod.

„Díky.“ Sklopím pohled, když si uvědomím, že na něj zírám příliš dlouho.

„K vašim službám,“ mrkne na mě, naoko se mi pokloní a s tím zmizí. Doufám, že se nejednalo o nějaký prelud, i když by byl krásný.

„Mio.“ Má spolubydlící Sara mi zaklapne učebnici před nosem. Ten kluk nelhal, ta kniha je vážně dobrá, srozumitelně vysvětlená a pochopitelná i pro úplné laiky jako jsem já. „Řekni, že půjdeš se mnou.“

„Je to party pro prváky,“ namítnu a otočím se k ní na kancelářské židli se zvednutým obočím.

„Ano,“ udělá na mě psí oči, „ale já tady nikoho kromě tebe neznám. Prosím.“

„Na té party se určitě s někým seznámíš.“ Vyplážnu na ni jazyk a pokusím se učebnici opět otevřít, ale Sara je rychlejší. Tvrdé desky dopadnou na mé prsty a já bolestí ucuknu. Bydlíme spolu teprve týden, ale rychle jsme si na sebe zvykli. Má předchozí spolubydlící dokončila školu a odstěhovala se společně s přítelem. Sara je mi mnohem milejší, ačkoliv mi právě ublížila!

„Prosím,“ zamrká na mě řasama a nasadí andílkovský úsměv. Se svými dlouhými blondatými vlasy se nemusí ani moc snažit.

„Fajn,“ povzdechnu si. Když vidím, že se rozhoduje mezi kalhotami s nízkým pasem anebo svetrovými pletenými šaty, vytáhnu ze své skříně krátké, rudě červené šaty a podám jí je.

„Vezmi si tohle.“

„Jsi nejlepší,“ usměje se a rozzáří se jí oči, sotva šaty uvidí. Odběhne se převléct do společné koupelny, mezitím vytočím na mobilu Val.

„Co se děje?“ ozve se se smíchem a já v dálce uslyším mužský hlas. Madden. Zřejmě jsem je při něčem vyrušila.

„Ve spolku Gama je dnes party. Řekni, že mě nenecháš ve štychu a půjdeš se mnou,“ snažím se, aby můj hlas zněl co nejpřesvědčivěji.

„Není to party pro prváky?“ slyším, jak se Val zamračila. „Promiň, Mio, dnes nemůžu.“

A s tím mi telefon položí. Povzdechnu si. Od té doby, co je s Maddenem, se už tolik nevidáme. Nemám jí to vůbec za zlé, jsem ráda, že po svém příšerném roce je konečně šťastná. Jen se teď cítím osamělejší než kdy dřív. Musím se až moc hrabat ve vzpomínkách a minulosti, což nevěstí nikdy nic dobrého.

Možná, že ta party nebude zas až tak špatný nápad. Přijdu na jiné myšlenky, odreaguju se.

Sara vyjde z koupelny a šaty jí neskutečně sluší. Jako by byly ušité na míru přímo pro ni. Bodne mě osten žárlivosti, jelikož v nich vypadá daleko lépe než já. Blondřaté vlasy s rudou barvou šatů jí skvěle zvýrazňují obličej a velké modré oči.

„Myslím, že mé šaty našly novou majitelku,“ mrknu na ni.

Já si na sebe vezmu svou oblíbenou bílou košili a černou skládanou sukni. Nemám potřebu na nikoho dělat dojem, dost možná tam nikoho ani nebudu znát. Jde jen o zábavu před začátkem školy.

Stojím ve dveřích obývacího pokoje, v rukou svírám plastový kelímek s pivem a lehce se pohupuju do rytmu hudby. Sleduju dění v místnosti. Spousta lidí se baví, tančí, pijí alkohol. Sara někam odběhla a mně nezbylo nic jiného než si dojít pro pití a pozorovat všechny ty lidi, které neznám.

„Nevěděl jsem, že jsi prváčka,“ ozve se za mnou a mně přeběhne mráz po zádech. Podle reakce mého těla přesně vím, o koho jde. I když jsem jej viděla jednou, můj mozek si jeho hlas zařadil do krabice s velkým vykřičníkem a napísem: vyhýbat se problémům. Ne že bych z něj měla strach, anebo ve mně vzbuzoval nepříjemné pocity. Právě naopak. Což je špatné... Moc špatné.

Pomaloučku se otočím, stojíme tváří v tvář. Je tak blízko, že ucítím jeho vůni. Typická pánská vůně se směsí koření a možná trochou lesa.

„Vypadám tak?“ Pobaveně zvednu jedno obočí a podívám se na něj.

Než stačí jakkoliv zareagovat, někdo do něj zezadu strčí, on se dostane ještě blíže ke mně a celý obsah jeho kelímku skončí na mé bílé košili. Vzala jsem si pod ní bílou krajkovou podprsenku a hádám, že ta teď bije všem do očí.

Poznám to podle toho, že zírám na mou hrud' o něco déle, než by se slušelo. Polkne a pak konečně zvedne pohled do mých očí.

„Omlouvám se,“ zašeptá, ale i tak ho slyším. Chci kolem něj projít do koupelny, ale chytí mě za ruku a táhne směrem ven. Jsem tím jeho rozhodným gestem tak vyvedená z míry, že ani nestihnou zaprotестovat nebo se nějak ozvat a najednou stojíme před domem bratrstva.

Dojdeme k černému misthubishi pajero sport, z čehož usoudím, že patří jemu. Chvilí na auto zírám s otevřenými ústy, on mezitím dojde ke kufru a podá mi své černé triko.

„To je dokonalé auto.“ Prohlížím si ho se zájmem v očích. Obrovský terénní vůz, který kopce sjíždí jedna báseň. Dlaní zlehka přejeďu po kapotě a přemýšlím, jaké by to asi bylo jej řídit. Anebo se v něm alespoň na chvíli projet.

Zvedne jeden koutek úst. „Díky, dostal jsem ho k osmnáctinám,“ pronese to s takovou lehkostí, jako by o nic nešlo. Já na osmnáctiny dostala akorát tak svůj nejhorší den života.

Otočí se zády ke mně, aby mi dal prostor, takže bílou košili vyměním za jeho triko. Když si ho přetahuju přes hlavu, okolo mě se omotá jeho vůně, zhluboka se nadechnu a zastrčím si jej do své černé pouzdrové sukně.

„Díky,“ řeknu a on se otočí. Sjede mě pohledem a usměje se.

„Z toho bude nový módní hit, věř mi.“ Vezme mi mou košili z rukou a hodí ji do kufru. „Vrátíme se?“ Mávne směrem k domu bratrstva. Nemám nejmenší chuť se na party vracet. Ale pak si vzpomenu, že jsem Saře slíbila odvoz, a tak přikývnu.

„Jsem Aiden,“ usměje se na mě tím svým křivým úsměvem a natáhne ke mně ruku.

Opětuju jeho stisk. „Mia. A nejsem prvačka.“

Zasměje se. „Hned jsem si to myslel.“ Vydáme se po dlouhé příjezdové cestě, hudba jde slyšet až ven. „Já taky nejsem prvák, tu party pořádá můj kamarád. Seznámím tě.“

Nejdřív se vydáme do kuchyně, kde mi Aiden načepuje pivo do plastového kelímku. Řeknu si, že je poslední, abych pak v klidu mohla Saru vyzvednout a doprovodit domů. Řidičák nemám, ale na zavolání uberu můžu být střízlivá, že jo? Následuju Aidenů do obrovského obývacího pokoje, kde na gauči sedí pár lidí.

Aiden

„Hej lidi, tohle je Mia,“ pronesu a všichni mí přátelé k nám zvednou hlavu. „Luke.“ Máchnu rukou k mému nejlepšímu kamarádovi, za kterého bych dal ruku do ohně. Ten se zlehka ušklíbne a pohledem mi naznačí, že jsem si holku sehnal až příliš brzo po našem rozhovoru. Ignoruju ho. „Jeho přítelkyně Camille, ale nikdo jí neříká jinak než Candy.“

Oba se usmějí a zamávají. Candy sedí Lukovi na klíně a dá mu krátkou pusu na rty. Jsou spolu tak dlouho, a přesto se po sobě stále plazí, občas je to otravné. A od teď, kdy si řekli, že už se nebudou déle skrývat, ještě otravnější.

„Tohle je Lu.“ Ukážu na drobnou Vietnamku s dlouhými černými vlasy, která se usměje na Miu „A Jeff,“ představím posledního z naší party.

Mia si všechny prohlíží, ale jakmile uslyší Jeffovo jméno, zůstane na něj chvíli zírat přes kelímek s pivem.

„Mio!“ Jeff vyskočí na nohy, Lu stáhne nohy k sobě, aby mu uvolnila cestu, a krátce se s Miou obejmou.

Těkám mezi nimi pohledem a nejsem jediný, kdo je zmatený. „Vy se znáte? Něco mi uniklo?“

„Mia je kamarádka Val,“ pronese Jeff, jako by to bylo nad slunce jasné. Jako by tím celou situaci vysvětlil.

Candy k němu nechápavě vzhledne. „Kdo je Val?“

„Sestra Velkého vlka,“ odpoví Mia tiše a oči sklopí k zemi.

Zamyšleně se napiju piva. „O té nehodě jsem slyšel.“ Stala se před víc než rokem, tak proč Mia tolik zbledla? Vypadá, jako by jí myšlenky šrotovaly v hlavě na plné obrátky.

„Vy hrajete hokej?“ zeptá se a třepe pohledem mezi námi chlapy. Obočí má přitom pevně stažené a mračí se, jako by jí myšlenky šrotovaly v hlavě.

„Jo, jsem v týmu už nějaký ten pátek.“ Luke zvedne svůj kelímek, jako kdyby si s ní chtěl připít na zdraví.

„Já jsem kapitán. Nastoupil jsem k týmu poté, co o něj Huskies přišli.“ Otočím se k Mie.

„Tys vzal jeho místo?“ Vytřeští na mě oči a zrychlí se jí dech. Hrudník se jí začne divoce zvedat a na malou chvíli mám pocit, že omdlí.

„Potřebovali někoho, kdo je povede.“ Nakloním se k ní o trochu víc a pokrčím rameny. „Je to problém?“

„Budu už muset jít. Omluvte mě.“ Nic víc neřekne a odejde. Jen tak. Zmateně zírám na místo, kde ještě před chvílí stála.

Otočím se k Jeffovi a zamračím se „Co se právě stalo? Řekl jsem něco špatně?“

„Ona a Matt... Jak to říct, bylo to těžké pro všechny... Byl dobrej kámoš...“ zakoktá se a zřejmě začne vzpomínat.

„Vyklop to.“

„Něco spolu měli v tu noc, kdy se stala nehoda.“ Zadívá se mi do očí a já z nich najednou nemůžu nic vyčíst.

„Je to přes rok.“ Pokrčím rameny. Ať spolu měli, co chtěli, uběhl celý rok.

„Některé rány se hojí delší dobu,“ slabě se na mě usměje a já mám pocit, že nemluví jen o Mie, ale dost možná i o sobě.

A o mně.

Vlastně o nás všech.

Z party mě odvezl Jeff, který nic nepil. Sotva ale vejdu do svého bytu, všimnu si postavy, která sedí na mé posteli, zády ke dveřím. Rozsvítím v místnosti, abych lépe viděl. Její krátké blondáté vlasy bych poznal všude.

„Quinn?“ zašeptám do ticha. Doufám, že se mi jen zdá. Ona ale vstane a pár kroky je okamžitě u mě.

„Kde jsi byl?“ Zvedne ke mně své hnědě oříškové oči. Kdekdo by si mohl myslet, že je to milá holka, hezká jako panenka. Ale já vím své.

„Co tady děláš?“ Natáhnu k ní ruku. „Říkala jsi, že další klíče nemáš.“

Povzdechne si a podá mi malý stříbrný klíč. „Tenhle je poslední.“ Nedokážu ani na prstech jedné ruky spočítat, kolikrát mi tohle říkala. „Přísahám,“ zamrká dlouhými řasami, ale já jí nevěřím ani slovo. Chci se jí dotknout a zjistit, jestli je opravdu tady. Když ucítím její rameno pod svou dlaní, budu vědět, že nespím. Ale také budu vědět, že jsme já i mí přátelé v pořádném průšvih.

„A teď odejdi.“ Vytrhnu jí klíč z ruky a doufám, že už ji nikdy neuvidím. Sám ale moc dobře vím, že si to jen nalhávám. Že ona je všude a nikdy se jí doopravdy nezbavím...

V tom se celý zadýchaný a zpocený probudím. To byl příšerný sen. Najít Quinn, jak sedí na mé posteli? Jak vtrhla do mého bezpečného útočiště? Na místo, kde se mám cítit sám sebou?

Možná můžu předstírat, že když na ni nebudu myslet, jednoduše zmizí. Ale sám moc dobře vím, že to není pravda. Že dokud já budu tady, bude tady i ona.